

## [Samuel sen.]

at snakke med i færøsk Politik, og det er en af Grundene til, at jeg staar her i Øjeblikket. Jeg tror altsaa ikke paa de Oplysninger, og selv om en Husholdning har saa megen Jord, at hele Familien kan sidde paa den Jord, saa megen Plads, at de alle kan samles paa Jorden, er det jo dog selvfølgelig ikke tilstrækkeligt til, at de kan leve af det.

De Oplysninger, som er indsamlet af Patursson, har taget alle med, som har en lille Smule, enhver, som har en Gylden Jord, eller et Stykke Jord, hvorpaa man kan holde et Par Faar og maaske nogle Høns. Men det er for lidt. Vi ønsker netop at faa noget mere Jord at raade over til Fordel for de Folk, der kun har en lille Smule Jord, som kun har saa megen Jord, at de lige kan faa Smag paa, hvad de kunde faa ud af Jorden. Vi ønsker, at de kan faa saa meget, at de kan føde en Ko, og det er jo dog beskedent, men blandt dem, som ifølge Paturssons Oplysninger ejer Jord, er der mange, som maaske ikke kan føde en Ko paa Jorden, og det er dog meget lidt at spise en Familie af med, naar der er Mulighed for, at den kan faa noget mere. Jeg vil ikke sige noget ondt om dem, der har siddet inde med Præstegodset, der er mange, der har røgtet Præstegodset godt. Der er mange Præster, der har været meget interesserede i at dyrke deres Præstegods, men det ligger jo i Sagens Natur, at Præsterne, som dog alligevel har en væsentlig anden Beskæftigelse end den at være Landmænd, ikke kan overkomme at røgte deres Gaard. Det er betydelige Jorder, der hører til Præstegodset, og derfor har de ladet det bortforpagte til „Opsiddere“, som vi kalder dem paa Færøerne. Disse har naturligvis ogsaa passet Jorden saa godt, de har kunnet, men som Følge af, at de kan risikere at komme fra Jorden i Løbet af 4—5 Aar, naar Præsten flytter, kan de ikke sætte saa meget ind paa den, det vil enhver kunne forstaa. Vi ønsker netop, at disse Mennesker, som har været Opsiddere paa Kirkegodset eller det Gods, som altsaa Staten ejer ifølge Færø Amts og Provstis Mening i 1890, skal faa en Stilling, der er noget bedre end den, de har nu, og det vil de kunne faa, naar Landbrugsraadet ogsaa faar Raadighed over Præstegodset.

Det er jo nødvendigt at begrænse sig, og jeg skal ikke blive ved meget længe, men jeg ønsker at slaa fast, for det første at det er absolut givet, at vi har Brug for mere Jord oppe paa Færøerne til jordløse Personer eller Personer, der har en lille bitte

Smule Jord, men ikke engang nok til, at de kan føde en Ko, ikke engang saa meget, at de kan føde en Ko sammen med Naboen. Jeg mener ogsaa, at det af de Oplysninger, som jeg har givet om Stillingen siden 1890, fremgaar, at der ingenlunde blandt de lærde er Enighed om, hvorvidt det er Kirken, der ejer Jorden, tværtimod, det er blevet udtalt, at det er Staten, der ejer Jorden, men at Statens Repræsentant i sin Tid har beneficieret Præsterne med Indtægten af den. For det Tilfælde, at man skulde skønne, at det er Kirkegods, hvad jeg ikke tror, har man indrettet Reglerne for Salget af denne Jord paa den Maade, at Værdien af Kirkegodset kan blive prøvet ved Landvæsenskommission og Overlandvæsenskommission. Lagtinget har ment, at Almenvellet under alle Omstændigheder kræver, at Jorden erhverves til Brug for Landbrugsraadet til Bortlejning til Folk, der ingen Jord har, i Stedet for at det skal ligge hen som nu, uden at blive drevet saa intensivt, som det kan drives. Præstegaardene vil efter Lovforslaget beholde en Del Jord, saa meget, at der kan holdes en Ko, nogle Faar, nogle Høns o. s. v., mere kan Præsten selv ikke overkomme.

Naar det er blevet sagt, at der er en stigende Stemning mod denne Lov paa Færøerne, maa jeg først sige, at naar man udtaler sig om en Stemning, maa det grunde sig paa et Skøn. Det ærede Medlem Hr. Westermann har dannet sig sit Skøn. Jeg har dannet mig mit Skøn, og ifølge mit Skøn er den Misstemning, der i sin Tid var imod disse Love, i Aftagende. Det er altsaa mit Skøn, at naar disse Ændringsforslag fra Udvalgets Flertal vedtages og Loven føres ud i Livet, saa vil Misstemningen aftage Aar for Aar og afløses af Tilfredshed. Saadan gik det i 1894, da man fik Trøloven. Der var oprindelig megen Misstemning imod Loven, nu har man ikke andet at sige om denne Lov, end at den er for tam, meget for tam. Saadan vil det ogsaa gaa i dette Tilfælde, derom føler jeg mig forvisset.

Naar det desuden siges, at medens der 1934 kun var 5 Medlemmer af Lagtinget, der stemte imod dette Lovforslag om Jordbrugets Fremme, var der i 1936 10 Lagtingsmænd, der gik imod Forslaget, saa er det, om jeg saa maa sige, Sandhed med Modifikation. Man har jo ikke stemt om dette Lovforslag i 1936, det ved jeg i hvert Fald ikke noget om. Jeg var Medlem af Lagtinget, og der blev aldrig stemt om dette Lovforslag, men der blev stillet andre Forslag af Lagtingsmand Patursson, som